

de Herbergkrant

EDITIE 12 ■

12

16 JUNI 2011 tot 21 JULI 2011

In deze editie:

■ PAGINA 3

De Herberg zindert van de kunst. Veel bewoners bruisen van de creativiteit. Een compilatie van zelfportret via abstract tot naïef.

■ PAGINA 5

Erwin: Er is een surplus aan woorden in Nederland. Er wordt in zoveel verschillende talen gesproken en langs elkaar heen gekletst dat iedereen van elkaar vervreemdt.

■ PAGINA 7

Jan Mark kan als gevolg van schizofrenie niet zo leven als hij wil. 'Ik flik soms van die dingen die ik achteraf bekeken niet had willen doen.'

■ PAGINA 9

Studenten Journalistiek Jolanda, Karina en Simone: 'sommigen Zuid-Afrikaanse daklozen willen geen hulp. Hun leven is op straat.'

Verkoopprijs

€ 1,50

waarvan € 1,00
voor de verkoper
(let op de verkoperspas)

Verkoopprijs € 1,50 ■ waarvan € 1,00 voor de verkoper (let op de verkoperspas) ■ oplage 10.000

■ PAGINA 15

Kunstenaar André Ploemen bij een van zijn kunstwerken:
'Dit zijn de tien geboden in het oud-Hebreeuws. Zij vormen voor mij de leidraad in het leven.'

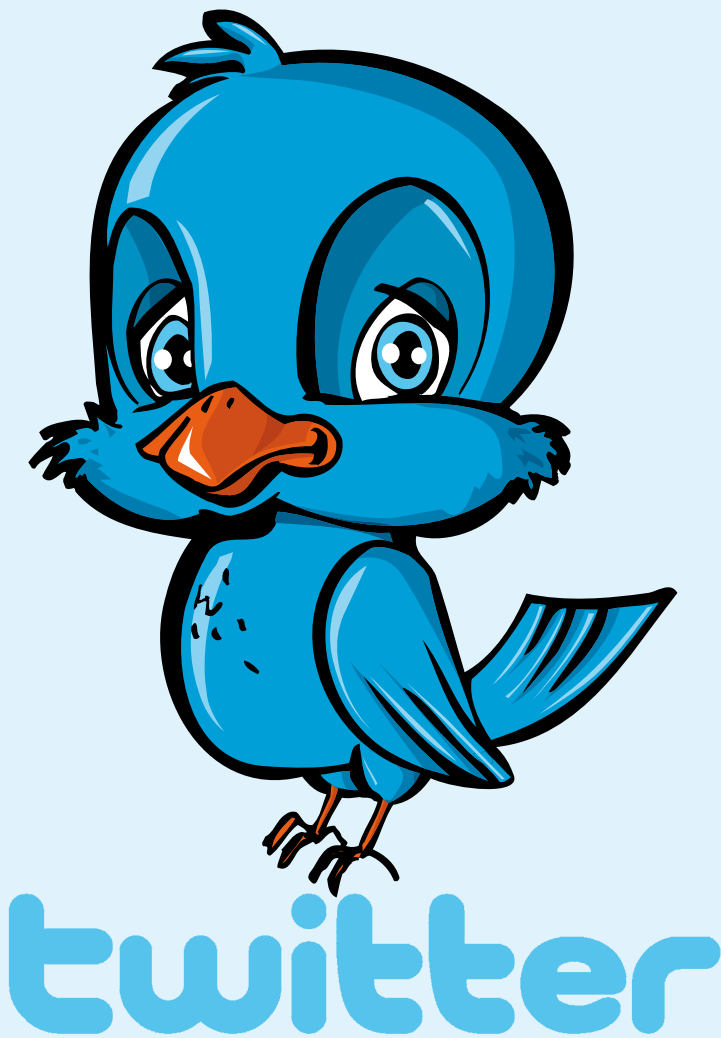
Beste Herbergkrantkopers,

■ Voor u ligt een Herbergkrant met een rode draad. Je zou het bijna een themanummer kunnen noemen. Het thema, die rode draad, is kunst. In De Herberg verblijven momenteel veel mensen die ongeloofelijk mooie dingen maken. Dat is trouwens niet incidenteel. Veel vaker blijken Herbergbewoners over kunstzinnige capaciteiten te beschikken. Zouden dak- en thuislozen creatiever zijn dan de doorsnee mens? Of lopen kunstzinnige mensen meer kans om dak- en/of thuisloos te worden? Misschien is kunst een van de weinige manieren waarop mensen die zoveel hebben meegemaakt als dak- en thuislozen, mensen die niet veel vertrouwen meer hebben in de wereld en in hun medemens, hun gevoel kunnen uiten. Opmerkelijk is wel dat de kunstzinnige mensen die in deze Herbergkrant aan het woord komen niet alleen over hun kunst en hun leven vertellen, maar ook over hun schizofrene stoornis. Creativiteit, maar ook genialiteit, grenst aan waanzin, zeggen sommige wetenschappers. Beroemde mensen waren schizofreen, zoals Vincent van Gogh, Peter Green van Fleetwood Mac, de dichters James Joyce en Emily Dickinson en de geniale natuurkundige Isaac Newton. Uit onderzoek is trouwens gebleken dat er een link is tussen psychose en creativiteit. Er blijkt een specifiek gen te zijn dat zowel geassocieerd wordt met creativiteit als met een verhoogd risico op schizofrenie of een bipolaire stoornis. Al met al zouden we kunnen concluderen dat we mensen met zo'n stoornis moeten koesteren. Dat we naar ze moeten luisteren. Dat we ze hun gang moeten laten gaan als ze kunstzinnig, filosofisch, wetenschappelijk bezig willen zijn. En dat we die gekkigheden van hun omwille van die andere, geniale kant die dus vaak ook aanwezig is, maar op de koop toe moeten nemen. Het is eigenlijk van de zotte dat zulke mensen in een daklozenopvang moeten verblijven. Maar dat is altijd nog beter dan een zwervend bestaan op straat. U leest alles over hun wederwaardigheden.

Verder in deze krant naast de gebruikelijke rubrieken en columns de verhalen van drie daklozen in Zuid-Afrika, ter plaatse opgetekend door drie studenten Journalistiek op studiereis. Bijzondere verhalen van daklozen in een totaal andere omgeving in een totaal ander land in een totaal andere situatie. En toch zo herkenbaar. Want ieder mens heeft eten nodig, een plek om te slapen en een reden om te leven. Waar ook ter wereld. Afijn. Het is weer een Herbergkrant vol verhalen die u elders niet snel zult aantreffen. Ervaringen en visies van mensen die zelden aan het woord komen. Wij wensen u veel leesplezier!

De Herbergkranters

Volg de Herbergkrant op Twitter!

twitter.com/daklozennieuws

■ (On)gehoord

Paspoort-truc bezorgt Roemenen werk

Een uitzendbureau in Etten-Leur heeft een manier gevonden om legaal Roemeense arbeiders naar Nederland te halen. Roemenen mogen normaal alleen aan de slag met een vergunning, maar minister Kamp geeft die niet meer. Nu heeft het uitzendbureau bedacht dat Roemenen met een Hongaarse achtergrond een tweede, Hongaars paspoort kunnen aanvragen. Als Hongaar hebben de arbeiders geen vergunning nodig om hier te werken. Volgens het uitzendbureau is het gewoon legaal. In 2000 werden zo de eerste Polen naar Nederland gehaald met een Duits paspoort. Het uitzendbureau heeft met de truc al zo'n duizend Roemenen met een Hongaars paspoort ingeschreven. Tuinders in met name West-Brabant hebben grote moeite mensen te vinden voor de oogst.

Bron: nos.nl

Colofon

■ ALGEMEEN

De Herbergkrant komt voor een essentieel deel tot stand dankzij bewoners van de Zwolse daklozenopvang De Herberg, onder structurele begeleiding van een klein team professionals. Doelstelling is dak- en thuislozen een stem te geven, iets te leren en iets te laten presteren. De Herbergkrant is journalistiek en financieel onafhankelijk van derden. Er is geen winstoogmerk. Eventuele winst komt te allen tijde ten goede aan de daklozenpot van stichting Vrienden van de Herberg. De Herbergkrant verschijnt elke derde donderdag van de maand. Oplage: 10.000.

CONTACT:

Informatie over verkoop en verkopers en distributie:
WRZV-hallen, Buitengasthuisstraat 8, 8041 AB Zwolle, telefoon 038-4226129.
Redactie en adverteren:
info@vriendenvandeherberg.nl
tel. 038 – 4653244
www.vriendenvandeherberg.nl

Postadres:
Herbergkrant, WRZV-hallen,
Buitengasthuisstraat 8, 8041 AB Zwolle

VERKOOP

De Herbergkrant is te koop op straat voor € 1,50 waarvan € 1,00 voor de verkoper. De officiële Herbergkrantverkopers zijn geregistreerd bij de WRZV-hallen en bezitten een verkoperspas met registratienummer, pasfoto en locatie van verkoop:

BIJDRAGEN

Wilt u bijdragen? Maak uw donatie over op bankrekeningnummer 1100.31.539 t.n.v. Stichting Vrienden van de Herberg te Zwolle. Uw bijdrage komt geheel ten goede aan de daklozenpot. Hartelijk dank!

INITIATIEF EN HOOFDREDACTIE

Joop van Ommen en Marijke Mosterman, Magnolia Journalistieke Producties

REDACTIE EN MEEWERKENDEN

Anton van Rooijen (dir. Herberg), Frederike Westendorp (teamcoördinator Herberg), Arie Steenberg (distributie), Cristien van Heugten, Jouko Hoeksema, Han van Zuidam, Jan Mark Boekestein, Erwin, Gerard de Goede, Wichert aan het Rot, Ingrid Westrik, Olle, Vincent Wolting.

CREATIE EN DRUKWERK

Marsman Reclame Hattem.

Met dank aan de adverteerders, de inzenders en CIFAS B.V. Meppel.

De Herberg zindert van de creativiteit

Veel mensen die hun heil zoeken en vinden in Daklozenopvang De Herberg hebben een creatieve geest. Gelukkig is er op de eerste verdieping van het gebouw een mooie creatieve ruimte waar activiteitenbegeleidster Alet Kremer de bewoners begeleidt in hun creatieve processen. En gelukkig zijn er veel Zwolse ondernemingen, organisaties en particulieren die De Herberg voorzien van creatieve materialen voor een schijntje, of voor helemaal niets. Het leuke is volgens Officemanager Paula de Jong die vaak op zoek is naar materialen, dat men graag iets wil bijdragen als het voor De Herberg blijkt te zijn. Ze krijgt bijna nooit nul op het rekest. Zo voorzag Kunstenaarsbenodigdheden en Lijstenmakerij Busch & van der Worp in Zwolle De Herberg voor een prikkie van twee mooie schildersezels. Er wordt veelvuldig en dankbaar gebruik van gemaakt. Activiteitenbegeleidster Alet heeft dan ook het plan om eind van dit jaar een expositie te organiseren van alle kunstwerken. In deze Herbergkrant alvast een impressie...

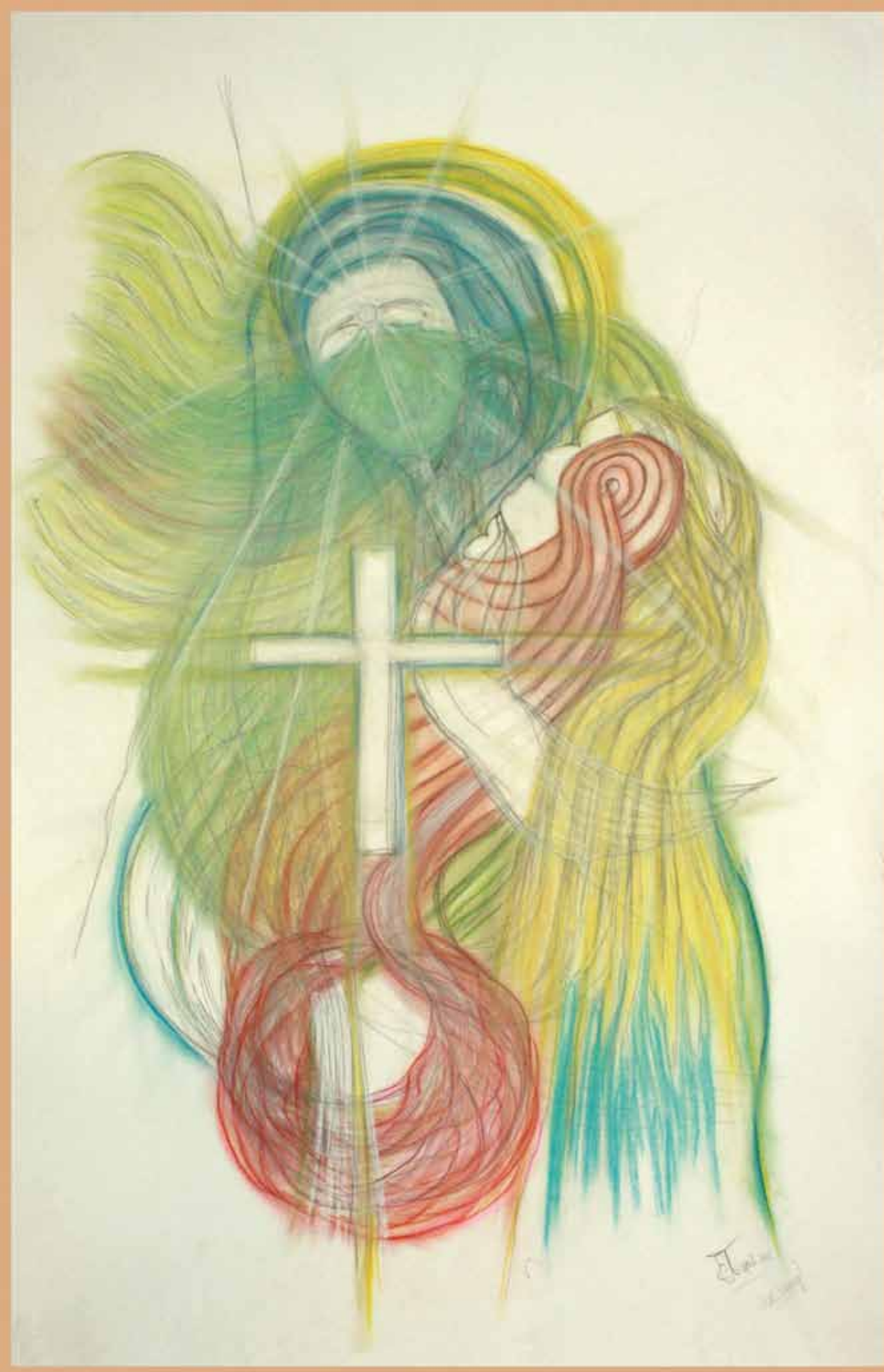
Plaatsvervangend activiteitenbegeleidster Jannie Westerink tussen de twee schildersezels, gedoneerd door Busch & van der Worp Zwolle.

‘Als je een **stempel** krijgt ben je de lul’

Erwin (38) woont sinds enkele maanden in De Herberg.

Hij maakt prachtige kunstwerken en heeft een geheel eigen visie op de maatschappij, de wereld en het leven.

■ ‘Toen ik achttien was kwam ik in de GGZ terecht. Ik kreeg de diagnose schizofrene stemmingsstoornissen. Schizofrenie is niet te genezen, zegt men. Maar stemmingsstoornissen wel, als ik het een beetje rustig aan doe. En het lukt aardig, ik krijg steeds meer grip op mezelf. In eerste instantie was ik totaal onwetend. Als je aan schizofrenie denkt, denk je meteen aan stemmen die je hoort, aan opdrachten die je krijgt van die stemmen. Je denkt aan mensen die denken dat ze Napoleon zijn, of die zich heel paranoia gedragen. Ik heb heel lang in een geestelijk isolement geleefd met dat ziektebeeld. Je wereldbeeld raakt verwrongen door de opvoeding, school, maatschappij. Als puber ben je rebels en geef je iedereen de schuld. Toen dacht ik dat ik niet klopte, dat ik anders was dan de anderen, dat ik een soort monster was in de ogen van anderen. Je hebt mensen die nemen alles klakkeloos aan en doen daar hun voordeel mee. Ik niet, ik was heel koppig en eigenwijs, ik wilde alles weten, het knaagde, het klopte niet, wat ik voelde met wat ik wist. Ik kreeg geen antwoorden. Ik zonderde me af, ging muziek luisteren, naar buiten turen, dromen. Ik raakte in een isolement. Wat ik miste was een klankschaal en heldere transparantie. Maar als ik eerlijk ben kon ik dat toen ook niet verwachten als je heldervoelend, helderhorend, helderziend bent. De mensen om mij heen waren nuchter en realistisch. ‘Wat je niet ziet dat bestaat niet’, zeiden ze. Maar ja, elektriciteit zie je ook niet, zuurstof zie je ook niet. Er is gewoon meer in de wereld dan men kan waarnemen.’

VLUCHT

‘In de loop der jaren werkte ik in de agrarische sector, ik was redacteur bij een tijdschrift, ik probeerde van alles. Een van de redenen waarom ik uit Nederland wegging is het surplus aan woorden. Er wordt in zoveel verschillende talen gesproken. Je hebt maatschappelijke taal, religieuze taal, politieke taal, GGZ-taal, straattaal, bedrijfstaal, we leven in een modern Babylonië qua taalgebruik. Men communiceert steeds meer, maar vervreemdt van elkaar door de verschillende taalgebruiken. Men kletst langs elkaar heen en niemand luistert meer. Daardoor ontstaat steeds meer afstand tussen de mensen onderling. Iedereen draait maar wat om elkaar heen, en niemand komt tot de kern. Men is de weg kwijt zonder dat men er zich van bewust is. ‘Wat zeur je toch’, zullen mensen zeggen. ‘Je leeft in een van de rijkste, meest luxe landen ter wereld.’ Maar dat sociale isolement waar velen van ons in verkeren, inclusief ikzelf, kon ik niet meer verdragen. Mede daarom ben ik twee jaar geleden vertrokken. Ik wilde ook weg uit onvrede met mezelf. Ik ben heel lang blijven hangen in de vraag: wie ben ik. Soms ken je anderen nog beter dan jezelf. Om mezelf te ontdekken en om een nieuw leven te beginnen ging ik naar Egypte. Daar heb ik bijna een jaar geleefd. Het ging niet goed. Een paar maanden geleden ben ik totaal uitgeput naar Nederland

teruggekeerd. Ik ben alleen maar in mijn idee bevestigd dat de wereld een aflopende zaak is. Maar je kunt geen kant op, je hebt het er maar mee te doen. Nu zit ik in De Herberg.'

TOENADERING

‘Een aantal maatschappelijke zaken hebben mijn interesse. Waar ik bijvoorbeeld al een hele tijd over nadenk is het volgende: ik hoop dat er ooit een dag komt waarop er toenadering plaats vindt tussen spiritueel Nederland, dus het alternatieve circuit en de GGZ. De GGZ heeft al meer dan zestig jaar lang dezelfde visie, hetzelfde denkbeeld en dat laat men domineren ten koste van alles. Men zoekt geen toenadering tot geestelijke alternatieven via zogenoemde gene zijde. Wat mij betreft moet er een goede, stevige brug komen te staan tussen spiritualiteit en de GGZ. Zodat schizofrenen, bipolair, autisten, mensen met DIS, ADHD, PDD NOS, borderlinestoornissen en dat soort ziekten en/of handicaps niet bij voorbaat op starre wijze ongeneeslijk verklaard hoeven te worden. Wat de GGZ zou moeten doen is de visie loslaten waarbij alleen medicijnen en systematische therapieën heilzaam zouden zijn. Die werken slechts gedeeltelijk of helemaal niet en het betreft alleen symptoombestrijding. Ze zouden een keer werkelijk en waarlijk geestelijke professionals in moeten zetten die werken met de kracht van de Almachtige God of de Levende Vader of Allahu Akbar of hoe je het ook maar noemen wilt. Ook de GGZ moet beseffen dat er maar één Almachtige is. Als alle krachten gebundeld worden in een multidisciplinair geheel, kunnen veel meer mensen geholpen worden. Dan is er weer hoop! Ik heb zelf ook al heel lang contact met gene zijde. Meestal praat ik daar niet over. Het is een vaag gevoel, maar ik voel het. Werken op dit gebied betreft lef hebben, durven ondernemen op een zwaar onontgonnen gebied. Daarnaast doen ook goede vaders en moeders die veel liefdevolle en kwalitatieve aandacht besteden aan hun gezin en omgeving wonderen. Hiermee beschuldig ik niemand, maar leg ik het accent met name op gedrag en ‘overerfbaar’ gedrag tot in vele generaties ervoor. Dus, sans rancune naar mijn ouders.’

STEMMENHOORDERS

‘Tegenwoordig gaat men er gelukkig al van uit dat je gezonde stemmenhoorders hebt en ongezonde stemmenhoorders. Ik hoor sinds mijn achttiende stemmen, het waren een soort oude wonden, van het gepest worden, tekortkomingen in de opvoeding. Ik wist dat er iets niet klopte en ik was me ervan bewust van dat ik een psychose had. Dat is heel ongebruikelijk. Toen reageerde ik paniekerig. Ook hoorde ik een tijdlang geen stemmen, gewoon rustig, zonder medicatie in de natuur. Momenteel gebruik ik medicijnen, daar word ik een stuk rustiger van. En nu hoor ik goede stemmen, positief, opbouwend. Bijna Bijbels, ik heb er anders geen naam voor. Ze bieden troost, hulp, hoop en vrede in één keer. Ze zijn er eigenlijk altijd geweest. Het onzichtbare zal zichtbaar worden. Je zou het openbaringen kunnen noemen, of visioenen. Je zou me een nieuwetijds-schizofreen kunnen noemen. Maar je moet altijd uitkijken met een stempel. Stempels kunnen zo gemeen zijn. Als je een stempel krijgt ben je de lul. En ik heb een hekel aan het woord schizofreen. Dat was ook een van de redenen dat ik uit Nederland vertrok: toen een schizofreen in België twee volwassenen en drie kinderen in een crèche vermoordde. Dat trok ik me aan en daar wilde ik niet mee geassocieerd worden. Ik werd bang en wilde weg. Ik ben niet Jezus, dat was 2000 jaar terug, en ik voel mij ook geen verheven meester van het licht. Het spijt mij verschrikkelijk dat er zoveel psychiatrische excessen zijn de laatste tijd, ik maak mij nu ook zorgen.’

WIJDS

Ik ben een jongen die bezig is met het Christusbewustzijn, met als opdracht schizofrenie. Mijn kunstwerk ‘What’s happening’ heeft te maken met de overgang tussen de oude en de nieuwe tijd. Oude goden, oude religies, boeddhisme, christendom, islam etc. moeten wijken voor de Nieuwe Tijd. Alle verzuilingen moeten worden herleid naar één grote kracht.

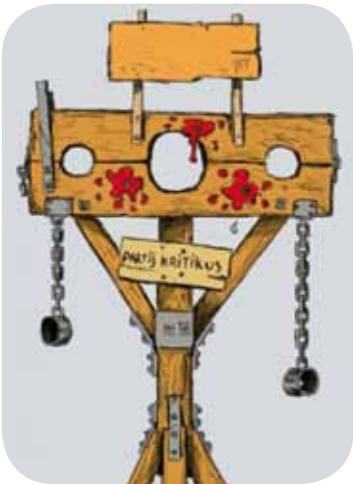
Men moet durven geloven, moet het universele zijn durven ervaren. Daarom heb ik dat schilderij gemaakt. Het is kosmisch. Universeel. En zó wijds. Ooit heb ik dat gelezen: ‘Uw Woord is zeer wijd.’ Dat heb ik willen verbeelden.

Hopelijk kunnen we ooit gezamenlijk het nieuwe geloof beleven. Dat we niet meer streven naar ‘de lieve vrede’, waarmee een soort consensus wordt aangeduid, maar dat we streven naar de werkelijk wáre vrede.’

COLUMN VINCENT WOLTING
STRAFRECHTADVOCAAT

De schandpaal -
een proefballonnetje

■ ‘Nieuwe baas Openbaar Ministerie pleit voor schandpaalstraf’, aldus een kop in ‘De Telegraaf’ enkele dagen geleden. Schandpaalstraf. Dat klinkt niet erg aantrekkelijk. Bij mij doemen beelden op van een middeleeuws schavot met daarop een persoon die geen kant uit kan. Verder een joelende menigte die de rottende eieren al in de aanslag heeft.

Nou kijk ik op zich niet meer op van dit soort koppen in de krant. Ook niet als het strafrechtelijke onderwerpen betreft. Met de regelmaat van de klok worden er soortgelijke proefballonnetjes opgelaten in de media. Vaak is de teneur dat er met behulp van het zojuist opgelaten ballonnetje harder, efficiënter en doeltreffender gestraft kan worden.

Ook het ballonnetje van de nieuwe baas van het Openbaar Ministerie heeft die strekking. Natuurlijk is het niet de bedoeling om de schandpaal weer in te gaan voeren. We hebben tegenwoordig een Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dat dergelijke middeleeuwse praktijken verbiedt. Meneer Bolhaar, zo heet de nieuwe baas, wil dat daders van kleine criminaliteit een werkstraf krijgen in de buurt waar ze in de fout zijn gegaan. De straf moet bovendien al binnen een paar dagen na de aanhouding worden opgelegd. Volgens Bolhaar wordt met de snelle aanpak in de buurt het signaal afgegeven dat misdaad niet loont. Het gaat hem vooralsnog om fietsendieven, vandalen en daders van andere kleine vergripen.

Het idee van een straf die kort op de daad volgt, spreekt mij op zich best wel aan. Vaak gaan er maanden of zelfs jaren heen voordat er een strafrechtelijke reactie volgt op een strafbaar feit. Van een straf die zó laat komt, valt weinig positief effect meer te verwachten. Het is eigenlijk heel simpel. Een klein kind zet je ook niet op de gang omdat het drie dagen eerder een snoepje uit de kast pikte. Sneller straffen is op zich best een goed idee.

Het probleem van dit proefballonnetje zit hem volgens mij in het feit dat de straf in de buurt waar het feit is gepleegd zou moeten worden ondergaan. Papiertjes prikken dus in de buurt van de plek waar een ruit werd ingegooid. Of koffie rondbrengen in het verpleeghuis waar uit het fietsenhok een fiets van een personeelslid werd gestolen. En dat met het idee dat een op die plek uitgevoerde werkstraf als moderne schandpaal zou kunnen werken.

Ik geloof er niet zo in. Heb ik het wel, dan zitten de gemiddelde slachtoffers van een misdrijf helemaal niet te wachten op een (tot werkstraf) veroordeelde in hun nabije omgeving. Wat zou je als slachtoffer tegen zo iemand moeten zeggen? Is het niet een illusie dat het een goed gevoel zou geven om iemand zijn straf te zien ondergaan? Zitten slachtoffers écht te wachten op zo’n extra vorm van leedtoevoeging aan de dader?

Halverwege de negentiende eeuw werd de schandpaal officieel als vorm van straf afgeschaft. Sinds een aantal jaren biedt de wet (bij ernstiger misdrijven) de mogelijkheid aan slachtoffers om zich tijdens de zitting uit te laten over de impact van het strafbare feit op hun leven. Dát is de juiste plek om de gevolgen van strafbaar gedrag aan de orde te stellen en eventueel de dader met de gevolgen voor het slachtoffer te confronteren. Niet om leed toe te voegen, maar om recht te doen aan de positie van het slachtoffer. En natuurlijk onder het toezicht van de rechter.

Laat de schandpaal daarom maar mooi waar hij hoort: in het museum! Op een moderne versie zit ik niet te wachten.

Door de ogen van Jan Mark

Toen hij twaalf was, las hij de driedelige, Engelstalige versie van *The Lord of the Rings* in een paar dagen uit. Hij vatte boeken over kwantumfysica samen, bestudeerde het Onzekerheidsprincipe en wist bijvoorbeeld alles van Planck's Theorie. Nu woont hij in daklozenopvang De Herberg en tekent de meest opzienbarende vrouwenfiguren. Jan Mark Boekestein heeft een IQ waar je u tegen zegt, maar kan als gevolg van schizofrenie zijn leven niet zo inrichten zoals hij dat zelf graag zou willen. 'Ik flik soms van die dingen die ik achteraf bekeken niet had willen doen.'

■ 'Als ik geïnteresseerd in iets ben, kan ik er volledig door geobsedeerd raken', vertelt Jan Mark (31). 'Maar als een onderwerp me niet boeit, dwaal ik af. Dan zit ik liever in m'n eigen fantasiewereld.' Hij groeide op in Hardenberg. Zijn ouders scheidden toen hij zeven jaar was. Hij kon uitstekend leren, maar toen hij op het VWO zat ging het mis. 'Ik kwam er in eerste instantie makkelijk binnen, had allemaal tieners op mijn rapport', vertelt hij. 'Ik weet niet of ik hoogbegaafd ben. Ik was altijd heel druk en snel afgeleid, ik was ook onaangepast. Drank, drugs, leuke meisjes, muziek en sigaretten interesseerden me meer dan de lesstof. Ze zeggen wel eens dat iemand met een IQ hoger dan 160 altijd ADHD heeft. Gewoon omdat er zoveel omgaat in hun hoofd. Misschien heb ik het op een andere manier,

met dat schizofrene.' Achteraf bekeken denkt Jan Mark dat de symptomen van schizofrenie zich toen al openbaarden, in zijn puberteit, maar hij was al 27 toen het officieel gediagnosticeerd werd. 'Toen ik 16 was hoorde ik al stemmen, ik werd depressief en kwam m'n bed niet uit. Ik ben een keer naar de jeugdpsychiater gestuurd, maar daar kwam niks uit. Ze hebben me op bloedarmoede getest maar dat was het natuurlijk niet. Ik was ook heel gesloten toen. Ik vertelde niets over wat er allemaal in mijn hoofd omging.'

LASTIG

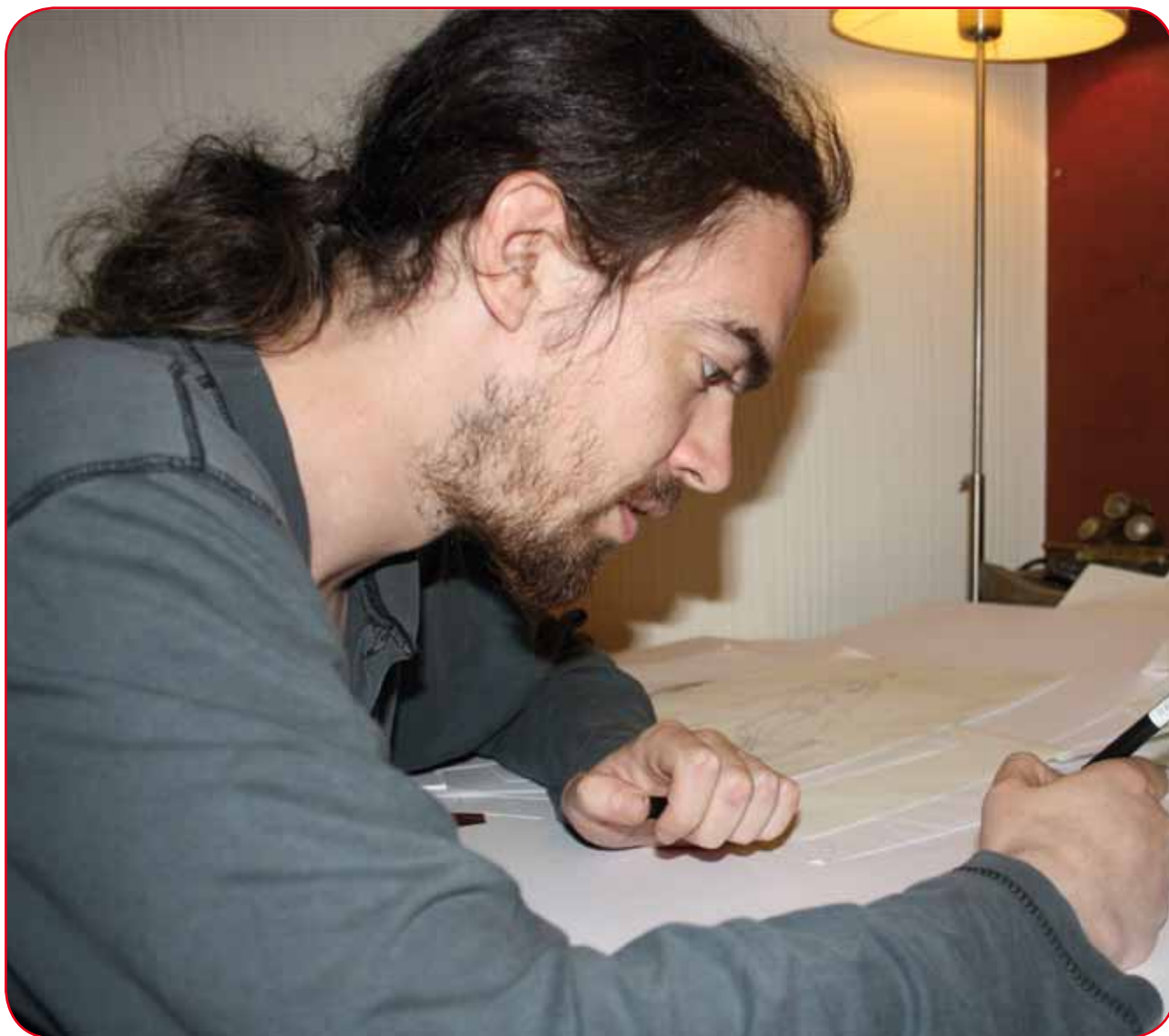
Jan Mark maakte het VWO niet af. Hij ging een tijdje naar de Filmacademie, maar ook dat hield hij niet vol. Hij werkte in fabrieken en als vuilnisman,

deed wat creatieve freelance opdrachten voor kennissen, maar niets hield stand. 'Het ging altijd verkeerd', legt Jan Mark uit. 'Ik weet niet hoe dat komt. Ik had stemmingsstoornissen en kon door de stemmen in mijn hoofd nauwelijks tot een besluit komen, knopen doorhakken. Dat verhaal. Heel lastig. En ik flikte altijd weer van die dingen die ik achteraf bekeken niet had moeten doen.' Zijn vader had al eerder aangegeven dat hij zijn zoon nooit meer wilde zien. En toen z'n moeder vier jaar geleden besloot naar haar geboorteland El Salvador terug te keren, raakte Jan Mark het enige huis kwijt waar hij tot dan toe altijd nog terecht had gekund. 'Via de woningcorporatie in Hardenberg kwam ik bij de RIBW terecht. Daar heb ik een tijd gezeten, maar daar ging het ook mis omdat ze dachten dat ik nog steeds heel erg dronk, terwijl ik voor mijn doen toch wel sterk aan het minderen was.' Uiteindelijk kwam hij in De Herberg terecht.

'RARE PERSOONLIJKHEIDSSTOORNISSEN'

'Schizofrenie kan allerlei oorzaken hebben', legt Jan Mark uit. 'De een zegt dat je er een genetische aanleg voor moet hebben, de ander zegt dat het komt door drugs- en drankmisbruik, en je hebt mensen die denken dat het een combinatie van beide is. Ik hoorde stemmen, soms denk je dat het je vrienden zijn, soms is het kwaadaardig, een andere keer goedaardig. Het is wat gebabbel, niet dwingend. Maar je besluitvorming wordt er wel heel erg door veranderd. Soms duurt het heel lang voor je ergens toe komt. Dan zit je maar te tobben over hoe je het moet aanpakken en wat je moet doen. Ik heb nu medicijnen via een psychiater bij de RIBW. Daar ben ik destijds ook getest. Uiteindelijk kwam er uit dat ik in een hoge graad aanleg heb voor schizofrenie. Ik had alle verschijnselen: verwarde indruk, onaangepast en raar gedrag, in een andere wereld leven. Ik val binnen de groep van 'rare persoonlijkheidsstoornissen', zo heet dat volgens mij ook officieel. Daarbinnen vallen rare mensen, zoals het katenvrouwtje met twintig katten en de klokkenman die altijd met een klok om z'n nek loopt. Dat soort vage dingetjes. Maar ik denk dat als je zoveel ups en downs hebt als ik, dat je dan van binnen wel een

intense belevingswereld hebt. Daarom zijn mensen met manische depressies zo goed in kunst. Je ziet heel veel bipolaire mensen in de kunst- en acteurswereld, omdat die indrukken heel snel oppikken en vrij gevoelig zijn.’

‘ALLES IS VERBONDEN’

De laatste tijd is Jan Mark heel vrolijk. ‘Ik spring mijn bed uit. Dat is dus ook wel eens anders geweest. Dan heb je het gevoel dat je een glazen muur om je heen hebt, waardoor alle geluid wordt gedempt en het licht wordt getemperd. Dat is echt niet cool. Heel moeilijk uit te leggen ook. Omdat je gedeeltelijk in een fantasiewereld leeft. In die wereld leeft alles in mijn ogen. Het hele universum is een groot geheel, zeg maar. Alles wat gebeurt is aan elkaar verbonden. Ik communiceer met dieren, ze komen dichterbij. En dan denk ik: ze zijn net zo fijngevoelig als wij, ze pikken dezelfde dingen op en het zijn allemaal broertjes en zusjes van elkaar. Zoiets. En alles heeft effect op elkaar, tot in het extreme. Soms durf je niet live televisie te kijken, omdat je dan bang bent dat je iets verkeerd doet of zo. Zulke periodes heb ik wel gehad. Achteraf weet je dan wel dat het niet klopt, maar in zulke fases heb je dat niet door. Maar wie weet wat er allemaal nog meer is in de wereld waar wij geen weet van hebben. Zo zijn er wel eens testen gedaan met bevrozend water. Als je daar boos tegen schreeuwt krijg je allemaal enge kristallen, maar als je daar lieve mooie klassieke muziek op zet, krijg je hele mooie complexe, fel gekleurde kristalletjes. Dat heeft met kwantumfysica te maken, het Onzekerheidsprincipe, Planck’s constante, dat soort dingen. Natuurkunde vind ik hartstikke gaaf, ik heb uitreksels en samenvattingen gemaakt van boeken over kwantumfysica weet je wel. Eerst wilde ik bioloog worden en later natuurkundige. Dergelijke wetenschappen zijn gewoon écht, weet je. In tegenstelling tot bijvoorbeeld een taal, dat is gewoon een door mensen verzonden dingetje.’

THUIS

Jan Mark dwaalt steeds af in zijn hoofd. ‘Ik kan heel moeilijk zelf ergens voor kiezen. Tenzij ik ergens geobsedeerd door ben. Toen ik twaalf was heb ik in het Engels in drie dagen The Lord of the Rings uitgelezen. Ik kon het gewoon zien gebeuren allemaal. Ik zat in de klas te lezen, in de trein, thuis. Op zich heb ik best wel een boeiend leven eigenlijk. Maar het duurt zolang voordat je de draad te pakken krijgt. En ik heb niet zoveel vertrouwen meer in instanties. Ik doe het allemaal zelf wel. Maar je blijft altijd afhankelijk van de samenleving. Hier in De Herberg kan ik goed mijn draai vinden. Je hebt wat regels en je wordt er aan herinnerd om te eten en je pillen te nemen, maar je kunt hier jezelf zijn. Er zijn allemaal mensen door elkaar heen, elke dag is weer een andere interessante ervaring, er is altijd nieuwe input, het is heel tof. Er zijn allemaal creatievelingen hier, net als ik. Het is een kunstenaarsbende en ik heb het gevoel dat ik hier thuis hoor, jammer genoeg.

BAM, BAM

Als Jan Mark geen medicijnen gebruikt, is hij erg onstabiel. ‘Ik had wel een of twee stemmingswisselingen per dag. Bam, bam, bam, de hele tijd heen en weer. Daar word je helemaal zat van. Medicijnen helpen, maar ik heb wel plannen om er mee te stoppen. Je kunt niet je hele leven aan de chemicaliën zitten. Dan raken je hersenen misvormd. Ik hoop het met ademhalingsoefeningen te kunnen doen. Dat je een soort privéruimtetje kunt creëren waar je zelf de baas bent. Waar je zelf invulling kunt geven aan je spirituele leven. Waar je niet ineens weer twaalf blikken bier per dag gaat drinken. Drank is zo schadelijk. Als je een beest op alcohol zet, komt er geen bacterie bij. Alcohol maakt alle leven kapot, kun je nagaan wat er gebeurt als je dat naar binnen giet.’ Maar af en toe gebruikt Jan Mark nog wel. ‘Laatst had ik weer wat meer gedronken, en toen kreeg ik meteen een aanvaring. Dan zie je gelijk dat er problemen van komen. Het is ook wel gevaarlijk in combinatie met medicijnen. Ik heb wel eens een toeval gehad. Volgens mij is het gevaar niet zo groot als je af en toe gebruikt.’ Hij heeft het gevoel dat hij momenteel in een manische periode zit. ‘Ik slaap soms maar drie uur per nacht. Het zou mooi zijn als je alles onder controle hebt, maar dat heb ik nog niet. Je hoort ook wel eens dat een schizofreen automatisch zelfdiscipline aanwent, waardoor ze in een andere wereld leven waar niemand hen van hun à propos kan afbrengen. Een soort autisme eigenlijk. Dat is wel jammer. Ik prijs me zelf wel eens gelukkig dat ik die stemmingsstoornis erbij heb, zodat ik toch ook die intense ervaringen heb en niet een catatonisch leven leidt, zeg maar. Ik vind het toch wel de moeite waard, mijn leven. Het is nooit saai. Een schizofreen is nooit alleen, zeggen ze dan.

BREED EN KLEURVOL PALET

Jan Mark heeft als kersverse Herbergkrantredacteur een aantal leuke plannen. ‘Ik hoop dat ik kan laten zien wat hier gebeurt en leeft, een soort siteview, de nieuwe soap van de Herberg. Het is een hele gezellige bende hier. Het palet aan mensen hier is heel breed en kleurvol en het gaat allemaal heel goed. En als het echt mis gaat is er de security. Ik wil duidelijk maken dat het hele stempel dat daklozen hebben van geen kanten klopt. Dat is buitenproportioneel. Het lijkt me mooi om het eens positief te belichten. Zodat mensen niet al van te voren veroordeeld worden. Zodat ze niet hun galgenmaal krijgen voorgeschoteld terwijl ze eigenlijk een nieuwe kans kwamen zoeken.’

Altijd goed verzorgd

Wij zorgen goed voor u én uw gasten.

Of het nu gaat om een groot bedrijfsfeest of een intieme party: wij verzorgen de catering en de hele entourage er omheen tot in de puntjes. Sfeervol en heerlijk. Het enige dat u hoeft te doen is genieten!

Kijk op www.conradcatering.nl voor meer informatie.

ConradCatering

Compleet

Waterlelie 19 • 8043 NZ Zwolle • Tel 038 - 45 38 014 / 06 539 20 669
www.conradcatering.nl • info@conradcatering.nl

Studenten Journalistiek onderzoeken dakloosheid in Zuid-Afrika

Elke dakloze heeft z'n eigen verhaal

DOOR JOLANDA DE POEL, KARINA SIEMONSMA EN SIMONE NOOTEBOOM

STUDENTEN JOURNALISTIEK,
HOGESCHOOL WINDESHEIM TE ZWOLLE.

Drie weken in Kaapstad, Zuid-Afrika, onze passie uitoefenen. Journalistiek. Schrijven over zaken die er toe doen zoals grote verschillen in rijkdom en armoede. Maar ook schrijven over je eigen ervaringen.

Hoe ervaar je zo'n reis en wat gaat er door je heen als je de levens van deze mensen ziet? Voor ons een droom die is uitgekomen maar wel met een harde realiteit. Want het aantal daklozen in Kaapstad is ontelbaar. Wandelend door Kaapstad vraagt er iedere tien meter wel iemand om geld, eten of sigaretten. De één met een nog meer uitzichtloze situatie dan de andere. Geen geld, geen vrienden, geen eten en bovenal: altijd op straat. Dit wekte onze aandacht. In plaats van alleen maar om ons heen te kijken besloten we er in te duiken. Wij wilden weten hoe het nou echt is op straat. Is het bestaan dat ze leiden echt zo uitzichtloos als ze doen voorkomen? We besloten om drie mannen te interviewen die al jaren het harde leven van de straat ervaren en vroegen om hun persoonlijke verhaal. Wat ons opviel was dat twee van hen ontzettend positief in het leven staan. Ondanks de dagelijkse strubbelingen van een leven op straat.

Van links naar rechts: Jolanda de Poel, Karina Siemonsma, Simone Nooteboom

Het was een bijzondere ervaring, deze reis die mogelijk werd gemaakt door het Beyond Your World programma van Join Magazine. We hebben veel dingen gezien, veel dingen gehoord en er veel van opgestoken. Het bijzondere aan het verhaal is dat er wel hulp is voor daklozen. Er is een opvanghuis in de wijk en een sociaal werker om te

helpen hun leven weer op te bouwen. Maar sommigen willen geen hulp en kunnen zich geen ander leven meer voorstellen. Hun leven is op straat. Wat ons doet constateren dat je niet bij voorbaat alle daklozen over een kam moet scheren. Ze zijn niet per definitie zielig. In Zuid-Afrika niet, en elders waarschijnlijk ook niet.

'Mijn leven is goed zo'

Het verhaal van Richard. Hij is 62 jaar en woont al 35 jaar in de straten van Observatory. 'Ik ben gelukkig. Ik ben gewend om op straat te slapen en ben trots op mijn leven. Ik hoef niet te bedelen voor mijn geld en ik ben onafhankelijk. Ik heb een lieve vriendin die ook op straat woont en we hebben het prima. Het enige wat naar is, zijn de winters. Regen maakt het moeilijk voor zwervers. Eigenlijk heb ik best een goede jeugd gehad. Ik groeide op in Natal op de boerderij van mijn oma. Mijn moeder werkte in Durban en mijn vader heb ik maar twee keer in mijn leven gezien. Maar ik was gelukkig als kind. Ik heb gewerkt in Durban en ben jarenlang visser geweest. Ik woonde op de zee. Totdat ik Cheryl ontmoette. In 1975 ben ik met haar getrouwd en we waren gelukkig samen. Dit is van me afgepakt. Toen ze twintig jaar oud was, is ze vermoord door haar eigen vader. Daarna ging het bergafwaarts met mij. Ik heb me bij de Hells Angels aangesloten en ben ik op straat terecht gekomen. Sinds 25 jaar heb ik werk in Observatory voor drie dagen in de week maar dat is niet genoeg om een huis van de kopen. Maar dat maakt niet uit. Mijn leven is op de straat. De meeste zwervers wonen op straat omdat ze een

verslaving hebben. Ik ben ook jarenlang een zware drinker geweest. In een weekend dronk ik makkelijk 100 euro aan alcohol weg. Nadat ik ben opgenomen in het ziekenhuis door mijn drankgebruik ben ik ermee gestopt. Ik drink nog wel maar niet zoveel meer. Ik heb ook drugs gebruikt maar dat doe ik ook niet meer. Drugs hebben wel een hoop veranderd in Observatory. Ik woon hier nu al 35 jaar dus ik heb alles zien veranderen. Het leven is harder geworden door drugs. Er zijn meer spanningen gekomen tussen de zwervers. De Nigerianen en Congolezen hebben de drugs hier gebracht en zijn dan ook een andere groep. Alle blanken, kleurlingen en Zuid-Afrikaanse zwarten vormen een front tegen de Nigerianen en Congolezen. Gangs hebben hier jarenlang de dienst uitgemaakt. Gelukkig wordt er nu veel gedaan om de gangs buiten de buurt te houden. Op de straat is niks meer van apartheid terug te vinden. Ik heb zwarte vrienden en vrienden die kleurling zijn, het maakt niet meer uit. Mijn

vriendin bijvoorbeeld is ook kleurling. We hebben allemaal respect voor elkaar en helpen elkaar als we in de problemen zitten. Ik ben in dat opzicht wel de meest gerespecteerde zwerver omdat ik het langst op straat woon. Ik ken alle zwervers en met mij zouden ze nooit problemen zoeken. Ik heb hier mijn eigen plekje onder de boom in het park. Dit is mijn plek en daar komt ook niemand anders. Mijn leven is goed zo. Ik ben een vrij man.'

Richard: 'Ik ben trots op mijn leven'

'Tussen vier muren word ik ziek'

Sinds zijn zevenentwintigste levensjaar woont Louis (61) op straat. Al meer dan dertig jaar lang. Het is altijd zijn eigen keus geweest. 'Ik zou niet in een huis kunnen wonen. Ik zou ziek worden als ik vier muren om me heen heb. Ik vind het leven op straat helemaal niet zwaar. Het zit nu eenmaal in me.

Mijn vader was werkloos, daarom verhuisden we naar Salt River in Kaapstad. Hij kreeg een baan als treinmachinist en zo konden we de eindjes aan elkaar knopen. Ik had twee broers en drie zussen en we zorgden samen voor onze moeder, die leed aan keelkanker. Ze overleed toen ik een jaar of vijf-entwintig was. Uiteindelijk heeft dat mijn vader ook de das om gedaan denk ik. Hij stierf een paar jaar later in zijn slaap.

Ik kon niet goed met mijn broers overweg. Zelfs zo slecht dat ik wegliep, en op straat terecht kwam. Ik had een lieve vriendin die me behoedde voor foute dingen. We besloten te trouwen en kregen twee kinderen. Een zoon en een dochter. Zij hadden een dak boven hun hoofd, maar ik wilde dat niet. De

straat was mijn thuis. Twee jaar later kwam ik er achter dat mijn vrouw vreemdging, dus besloot ik om bij haar weg te gaan. Vanaf dat moment ging het slechter met me. Eigenlijk had ik de dood van mijn ouders nooit echt verwerkt.

Ik trok me van niemand meer wat aan en kwam in aanraking met de verkeerde mensen. Ik pleegde inbraken en beroofde mensen alsof ik nooit anders gedaan had. Hiervoor heb uiteindelijk tweeënhalf jaar vastgezet. In deze slechte periode heb ik ook mijn tattoos laten zetten. Het herinnert aan een slechte tijd, maar aan de andere kant hoort het wel bij me.

Mijn kinderen zie ik af en toe. Ze nemen me niets kwalijk en accepteren me zoals ik ben; een dakloze. Ik hoef hun hulp niet, ik wil onafhankelijk zijn. Mijn zus heeft zich ook altijd om mij bekommerd. Ik was er altijd welkom om te komen wonen, maar dat kan ik niet. Tussen vier muren voel ik me opgesloten, beklemd.

Tot op de dag van vandaag heb ik nooit gebedeld. Ik zorg er altijd voor dat ik geld heb om te eten, door auto's te wassen of muziek te maken. Tegenwoordig werk ik voor Peter, een Congoleze immigrant, met zijn sigarettenkraam. Veel Congolezen brengen verkeerde dingen met zich mee, zoals drugs, maar Peter is goed. Als ik een betere baan

aangeboden krijg, weet hij dat ik vertrokken ben. Ik ben altijd zoekende. Ik slaap elke nacht op de stoep van een studentenhuus. Ze kennen me daar, en vinden het prima. Ze bewaren ook mijn twee dekens, mijn kostbaarste bezit. Ik vind mezelf een goed mens, ik doe niemand kwaad met wat ik doe. Ik gebruik geen drank en drugs, dus ben nergens aan verslaafd. Oh ja, aan sigaretten, maar dat is het enige pleziertje dat ik heb. Als ik niet meer mag roken ga ik liever dood.'

Louis: 'Mijn dekens zijn mijn kostbaarste bezit'

'Het leven op straat heeft me mentaal geknakt'

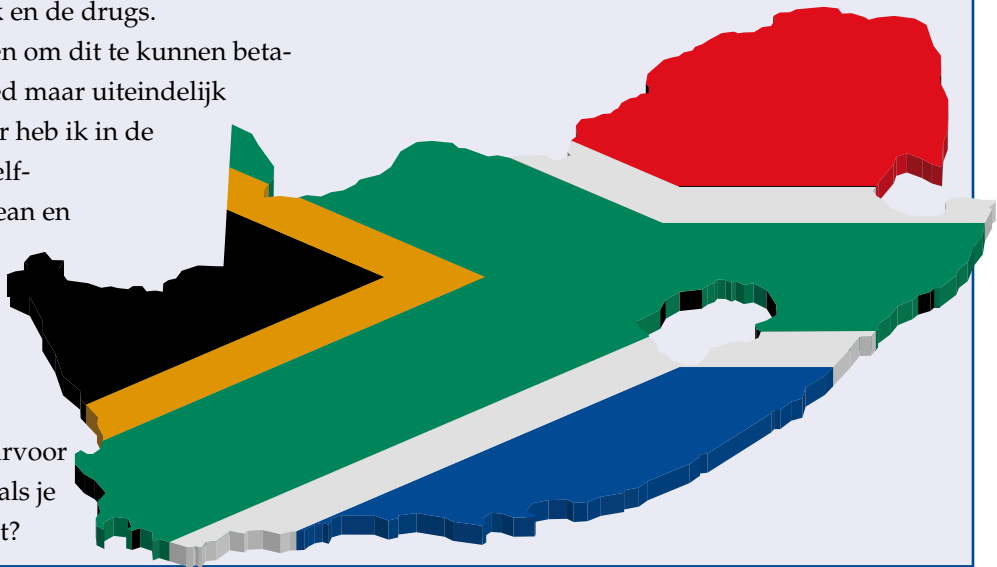
Tebogo Lukholo Xipu: 'Mijn hart kent weer verlangens'

Hij heet Tebogo Lukholo Xipu en is 29 jaar. Vanaf zijn twaalfde zwierf hij over straat maar sinds een jaar heeft hij zijn eigen golfplaten hut in township Langa, Kaapstad. 'Ik ben redelijk gelukkig nu ik in een huisje woon. Maar afgezien van het dak boven mijn hoofd, is er niet veel veranderd in mijn leven. Ik heb nog steeds geen werk, en ik ga nog steeds slapen met een hongerig gevoel in mijn maag.

Ik ben opgegroeid in Johannesburg. Nadat mijn moeder overleed ging ik bij mijn oom en tante wonen. Mijn vader heb ik nooit gekend. Het enige dat ik van hem weet is dat hij in de mijnen werkte. Toen ik twaalf was ben ik van huis weggelopen omdat ik het niet uithield bij mijn oom en tante. Ik ben naar Kaapstad vertrokken en sindsdien leefde ik op straat. Het leven op straat viel me zwaar. Helemaal omdat ik zwart ben, want dan word je meteen gezien als een verdachte als er weer eens iets gebeurt. De winters waren het moeilijkst, wanneer het vaak regent. In vochtige kleren die nooit drogen heb je het altijd koud. Maar mijn grootste verdriet en pijn is dat het leven op straat me mentaal heeft geknakt. Als steeds opnieuw je vraag om hulp wordt afgewezen, dan vervliegt de hoop op een nieuw, beter leven. Mensen zagen me niet eens meer staan of ze wilden me niet zien staan. Dat heeft me veel pijn gedaan. Want ook al leven we van eten uit vuilnisbakken en vragen we om geld, we blijven wel mensen. We hebben een hart. We hebben gevoelens.

Daarnaast had ik op straat ook geen vrienden. Onder zwervers is niemand je echte vriend want aan het eind van de dag keren ze je altijd de rug toe. Ik raakte aan de drank en de drugs. Ik werkte mee aan inbraken om dit te kunnen betalen. Dat ging een tijdje goed maar uiteindelijk werd ik opgepakt. Vier jaar heb ik in de gevangenis gezeten. Vanzelfsprekend raakte ik daar clean en had ik niets anders dan tijd om na te denken over mijn mislukte leven. Ik wilde opnieuw beginnen, maar ik wist niet hoe. Welke kanalen moet je daarvoor volgen? Hoe vind je werk als je geeneens een diploma hebt?

Gelukkig kwam ik toen Kenneth Roman tegen. Hij is sociaal werker in Observatory en hij probeert mensen zoals ik van de straat te helpen. Via hem woon ik nu in mijn golfplaten huisje in Langa. Mijn leven is nu beter, ik kan weer dromen. Elke dag sta ik rond drie uur 's ochtends op en loop ik naar het treinstation. Voordat het ticketloket open is zit ik al in de trein naar Kaapstad. Daar loop ik rond, op zoek naar baantjes. Ik heb nog niets gevonden, maar ik heb vertrouwen dat het goed komt. Ik leef nog steeds en mijn hart kent weer verlangens.'

Haring in het land, dokter aan de kant

Lekker vet en mals, mooi van smaak en een stuk beter dan vorig jaar. En dan hebben we het over de Hollandse Nieuwe van dit seizoen. De Herbergbewoners weten er alles van. Al meteen op de eerste dag van het nieuwe haringseizoen werden ze door Herbergkok Aart-Jan Harteman gefêteerd op de kersverse lekkernij, rijkelijk voorzien van uitjes. Het ging er in als koek! En dat is goed, want haring is niet alleen lekker, maar ook heel gezond. Het oude gezegde luidt niet voor niets. ‘Haring in het land, dokter aan de kant’. De vis bevat eiwitten van hoge kwaliteit en het vet bestaat voor een groot deel uit onverzadigde vetzuren, oftewel omega 3. Goed tégen cholesterol, dementie en diabetes, en goed vóór de ontwikkeling van de hersenen, de spieren, de organen, het zenuwstelsel en de samenstelling van ons bloed! Uitstekend dus voor daklozen die wel wat gezond voedsel kunnen gebruiken. En dan zijn ze in De Herberg trouwens altijd op de goede plek. Want de Herbergkoks weten er wat van te brouwen. Elke dag vers, vitaminerijk eten, met zorg bereid. Eet smakelijk!

■ (On)gehoord

Wethouder Almere bezorgd over 230 zwerfjongeren

De Almeerse wethouder van Jeugdzaken René Peeters maakt zich grote zorgen over de 230 zwerfjongeren die rondzwerven in Almere. Hij is op zoek naar mogelijkheden om kleinschalige initiatieven die zich richten op de begeleiding van deze jongeren te ondersteunen. Zo was hij op bezoek bij een project waar twintig jongeren werden opgevangen. Een van hen vertelde dat beide ouders niet voor hem wilden zorgen na hun scheiding, waardoor hij op straat terecht kwam. Zwerfjongeren hebben volgens de wethouder begeleiders nodig die zij kunnen vertrouwen, en dat kan het best in een kleinschalige omgeving. Hij gaat uitzoeken hoe de gemeente Almere dit soort begeleiding kan ondersteunen. Bron: dichtbij.nl

Dakloze had vuilnisbak als officieel adres

Een dakloze man in de Amerikaanse staat New Mexico vergat de politie te melden dat hij verhuisd was en niet langer op zijn officiële adres woonde: een vuilnisbak. Toen de politie voormalige zedendelinquent niet aantrof op dit officiële adres, gingen ze op zoek naar hem. Ze vonden hem in een opvangcentrum voor daklozen. De politie arresteerde hem daar, zo melden Amerikaanse media. Hij had volgens de autoriteiten binnen tien dagen na zijn ‘verhuizing’ zijn adreswijzing moeten doorgeven. De voormalige zedendelinquent hangt nu een gevangenisstraf van maximaal drie jaar boven het hoofd. Bron: z24.nl

Hondetroost

Op het bankje
Het bankje in het midden
Daar zit ik
Daar huil ik
Jaren uit

Jouw ogen spreken
Jouw ogen vragen
Mag ik naast jou?
Natuurlijk
Natuurlijk mag jij dat

Nu jij alleen
Jij wilt dat
Ik voel jouw lijf
Dicht naast mij
Vaster naast mij

Zo vast als een huis
Hoe lief van jou
Hoe begripvol van jou
Ik zwijg
Hand om jouw voorpoot

Een en al tranen ben ik
Ook jij zwijgt
Samen zwijgen wij
Zo dicht bij elkaar
Jij en ik

Dichterbij
Dichterbij dan ooit
Hoe lief van jou
Jij bent er
Klein, zwart en rustig

Oneindig goed
Bijzonder goed
Met jouw lieve lijf
Helemaal mijn schipperke
Dicht tegen mij aan

Zelfs na jaren
In mijn hart
Blijkt hoe zeer
Jouw troost geluk was
Een ongekend geluk

Dat ik jou had
Toen en nu nog
Beklijft onze liefde
Dat blijkt
Nu ik over jou schrijf

Erover schrijven kan
Over ons saamhorig zijn
Zo duidelijk oneindig
Ben jij in mijn hart
Bennieke-lief

Trouwe ziel
Trouwste ziel
Dank-je-wel
Ontelbaar dank
Liefste schat

Pas nu besef ik
Hoe zeer ook
Jouw gemis is
Verdriet nog
Opnieuw

Niet meer warm voelbaar
Toch weldadig aanwezig
In mijn gedachten
Hoe ondeugend je kon zijn
En immer bij mij bent

Eindeloos
Mijn troostprijs
En groot geschenk
Altijd weer
Zodra ik aan jou denk

Olle

Cristien (50) is transgenderist en kwam ongeveer tien jaar geleden in de Herberg terecht. In de Herbergkrant blikt ze terug op haar veelbewogen leven tot nu toe.

CRISTIEN'S MEMOIRES

De benenwagen

■ Ik loop veel. Als ik ergens zijn moet dan neem ik in eerste instantie niet de bus of de fiets, maar de benenwagen. Behalve natuurlijk als het buiten de stad is. Omdat ik behalve graag loop ook nog eens flink wat moet afvallen om in september De Operatie te kunnen ondergaan (13 kilo), besloot ik ook dit jaar weer mee te doen met de avondvierdaagse. Voor de vierde keer. De vorige drie jaar liep ik probleemloos vijftien kilometer per dag, samen met leden van de Carnavalsvereniging de Aanmakers. In 2007 heb ik zelfs meegedaan aan de Nijmeegse vierdaagse. Dat was een hele mooie ervaring. Ik liep alleen, maar op een gegeven moment kwamen er twee mannen van een duikvereniging naast mij lopen. 'Loop je alleen?' vroegen ze mij. Ik knikte. 'Dan gaan wij met je meelopen', zeiden ze. En dat scheelt toch, dat gezelschap. Dan gaat het wat makkelijker, want dan ben je wat meer afgeleid. Mensen vragen mij wel eens waar ik dan aan denk, als ik loop. Maar ik denk eigenlijk nergens aan. Alleen maar aan het einddoel: de finish. Verder kijk ik gewoon om mij heen, naar de andere mensen en naar de omgeving. Maar dit jaar ging het niet goed tijdens de avondvierdaagse. De eerste avond was al zwaar. Behalve de vijftien kilometer had ik in totaal nog een kilometer of zes van De Herberg naar de start en van de finish weer naar De Herberg gelopen, dus ik was al heel moe bij de start van de tweede avond. Tot overmaat van ramp kreeg ik de tweede avond enorme blaren. Daar had ik nog nooit eerder last van gehad. Het kwam van de schelpenpaadjes tijdens de route. Die zijn funest. Vanwege die blaren heb ik het na de tweede avond voor gezien gehouden. Dit jaar geen avondvierdaagse, maar een avondtweedaagse voor mij. Volgend jaar wel weer gewoon een vierdaagse, maar dan niet meer de vijftien kilometer. Dan doe ik het wat rustiger aan denk ik.

Ingezonden

Hulde!!!!

Beste meneer van Ommen en medewerkers,

De herbergkrant lees ik met erg veel interesse. Ik ben dan ook een trouwe klant. De straatkranten die er voordien waren kocht ik om te steunen maar las ze meestal niet, omdat de inhoud voor mij niet goed voelde.

Het is heel dapper van dhr van Ommen om dit alles aan de kaak te stellen. Hulde !!!!!

De psychiaters moeten onder behandeling en het beleid zal moeten veranderen. Helemaal waar !!!!!

De situatie van Peter: Heel goed om de mens achter de mens te leren kennen. Laten we allemaal ophouden met oordelen en mensen een kans geven voor een nieuwe start, voor een plezierig leven

Heel erg fijn om te horen over Milenko. Laten we wensen voor hem dat hij in zijn eigen land weer vrij en blij mag leven. Hij heeft ook bij de Bruno Gröning-Vriendenkring aangeklopt: 'Hulp en genezing langs geestelijke weg' door de leer van Bruno Gröning. Hij dacht daar te kunnen werken of geld te krijgen. Maar helaas is dat niet de bedoeling. Hij was wel van harte welkom op de bijeenkomsten, wat zonder verplichting is en gratis toegankelijk voor iedereen, ongeacht religie of huidskleur.

Voor geïnteresseerden zie: www.bruno-groening.org. Regelmatig breng ik een poster en folders bij u langs om op te hangen en uit te delen. Van harte wens ik u allen alle goeds en ga vooral zo door.

Bep van Dijk

Spoorloos

**U kijkt naar „Spoorloos’, hartelijk welkom allemaal.
In beeld is Arie Dam en hier komt zijn verhaal:**

**Mijn vader heb ik nooit gekend, toch weet ik dat hij leeft,
en even zeker weet ik dat hij werkelijk om mij geeft.
Geen vader... wie er wel een heeft die weet niet wat dát is,
je voelt je -stuur- en thuisloos, er is altijd dat gemis,
en daarom ben ik steeds op zoek.
Wie zet me op het spoor?**

In beeld was Arie Dam, geef hem een luisterend oor.

**Niet te geloven: na een gouden tip, vindt Arie hem die wacht.
Hij is er een uit duizenden, betrouwbaar, vriendelijk en zacht.**

**Die tip kwam uit een boek dat overtuigend zei:
jouw Vader leeft en accepteert je en is echt heel nabij.**

**God is niet spoorloos, hoe vaak roept Hij niet tot leven.
Hij is ook steeds bereid jou onderdak te geven.**

Kees van Baardewijk

COLUMN JOOP VAN OMMEN, GRONDLEGGER VAN DE HERBERG

Over neuzen en rode draden

■ Het is nog maar anderhalf jaar geleden dat de nieuwe Herberg is geopend, maar er is al veel gebeurd. Dat heb je met een daklozenopvang. Daar gebeurt altijd wel wat. Dat is soms lastig, maar dat maakt het ook heel mooi en uitdagend voor alle betrokkenen. Op zich zou ik wat afstand moeten kunnen nemen, maar daar ben ik de man niet naar. Zolang ik leef zal ik me betrokken voelen bij de dak- en thuislozen die nergens anders meer terecht kunnen, ook niet bij andere daklozenopvangen die ondertussen wel veel meer subsidie krijgen dan De Herberg voor bijvoorbeeld de winteropvang, terwijl het bij ons tot de nok toe gevuld zat. Soms is het echt wel lastig dat overheden wel willen bepalen, maar niet willen betalen. Maar ik hou dus met argusogen in de gaten of de filosofie, onze rode draad 'NIEMAND OP STRAAT' wel in ere wordt gehouden. Iedereen kan in De Herberg terecht voor een bed, iedereen kan er eten krijgen. Als iemand eventjes geen geld heeft, dan hebben we altijd onze daklozenpot van de Vrienden van de Herberg nog waar uit geput kan worden. Iedereen is er welkom.

Om die filosofie in ere te kunnen houden, is het nodig dat alle neuzen dezelfde kant opstaan. Die van de medewerkers, de exploitanten, de directie, de betrokkenen, de toeleveranciers, het bestuur en al die andere mensen en organisaties die met De Herberg te maken hebben. Wat dat betreft heb ik diep respect voor het bestuur van De Herberg. En sowieso voor besturen van stichtingen en verenigingen. Die nemen belangeloos pro deo verantwoordelijkheden op zich, en zetten zich in tijdens hun vrije tijd. Daar zou iedereen respect voor moeten hebben. Want als je gerommel in de gelederen krijgt dan bereik je niks.

Kijk, dat we in 1988 het EK-Voetbal wonnen, dat kwam gewoon omdat iedereen het met elkaar eens was en al die neuzen dezelfde kant op stonden. Geen onderling gemor, geen ego's die zichzelf zo nodig moesten profileren en hun gelijk moesten bewijzen, nee, er stond een team dat gezamenlijk ging voor het eindresultaat. Kijk, dan kun je pas echt wat bereiken: als je met z'n allen voortdurend dat einddoel voor ogen hebt. En dat einddoel van De Herberg is gewoon dus heel simpel die rode draad: niemand op straat. Ik kan het niet vaak genoeg zeggen.

Sommige mensen zeggen dat ik het wat meer moet loslaten allemaal. Maar ik zeg altijd: het is makkelijker om kastelein te worden, dan te blijven. Dat De Herberg er nu staat betekent niet dat we achteruit kunnen leunen. Na de oprichting volgt de ontwikkeling. Deze organisatie moet er over veertig jaar nog steeds staan. En dat betekent dat we constant alert moeten blijven, dat we geregeld moeten toetsen of we met z'n allen nog wel datzelfde einddoel voor ogen hebben en dat we steeds die rode draad in de gaten moeten houden. Het unieke, sociale aspect is het allerbelangrijkst: iedereen is welkom in De Herberg. Ook in de toekomst.

Ingrid (56) heeft MS. Graag wil ze haar ervaringen met ziekenhuizen en haar handicap delen met andere lezers. Ze hoopt dat men iets kan met de informatie die ze geeft. Haar doel van het schrijven is anderen die ook iets dergelijks meemaken tot steun te willen zijn.

COLUMN INGRID WESTRIK,
Hokjesgedoe

■ Meestal in een goed gesprek zeg ik: ‘wie bepaald eigenlijk wat normaal, abnormaal of paranormaal is?’ Zijn wij mensen het niet die de ander dat stempel opdrukt? Ik zocht het eens op in mijn oude Kramers woordenboek. Daar staat: abnormaal = niet normaal/afwijkend. Normaal = regelmatig/gewoon. Paranormaal is: niet helemaal normaal. Nou, ik vind dat maar vaag omschreven. Ik keek op het internet bij de Dikke van Dale. Ook al zulke vage omschrijvingen. En wat dachten we van het woord: buitenbeentje? Dan staat er notabene in het woordenboek: onecht kind / iemand met afwijkende denkbeelden of gedragingen. Nou als dat geen vet stempel is en intolerant qua omschrijving, dan weet ik het ook niet meer hoor.

En neem nou homo's, lesbiennes en biseksuelen. Die doen een coming out, en ze vertellen dat ze zo zijn. Waarom moet dat? Ik hoef toch ook niet te zeggen dat ik hetero ben? Nou dan! Stom gedoe is dit allemaal. Ik vind dat ieder mens mag zijn zoals hij of zij is. Onze daklozen zijn in de ogen van de meeste mensen buitenbeentjes. Ze zijn niet zoals het gemiddelde kudgedier in Nederland. Ook zij mogen er zijn. Ik ben gehandicapt. Ook ik zit in een hokje. Ik ben niet zoals de kuddedieren zijn. Showroom (tegenwoordig Joris showroom) is een schitterend programma. Hierin zie je mensen die hun eigen leven durven te leiden, en ja iets anders dan de doorsnee mens zijn. Zij durven hun droom te leven. Veel mensen zullen denken: die spoot niet; die is hartstikke gek. Nee, ze zijn niet gek maar durven zichzelf te zijn, ook al is het niet zoals het gemiddelde kuddedier is. Ik heb bewondering voor die mensen. Ik zeg altijd: ik ben niet ziek, maar ik heb een ziekte. Ik ben niet gehandicapt, maar heb een handicap. Dat klinkt al heel anders. Je hoeft het niet eens te zijn met andere denkbeelden van een ander mens, maar respecteer die ander! Ook hij of zij mag op deze aardkloot rondlopen.

Dit keer heb ik geen lang verhaal. Dat hoeft ook niet. Wel hoop ik dat mensen eens gaan nadenken over wat hier staat. Het zou er een stuk vriendelijker op worden in dit land.

Alles O.K. bij de WRZV!

De WRZV hallen in Zwolle is een geschikte accommodatie voor beurzen, (sport)evenementen, symposia of markten. Gelegen langs de A28 en met volop parkeerruimte is de WRZV een prima uitvalsbasis voor uiteenlopende bijeenkomsten.

Wij beschikken over 2 ruime zalen en een restaurant.

Alles incl. of excl. catering. Precies op maat zoals u dat wenst!

Kom langs voor vrijblijvende informatie. U bent van harte welkom.

Buitengasthuisstraat 8 • 8041 AB Zwolle

T 038-422 61 29 • E info-wrzv@planet.nl

COLUMN GERARD DE GOEDE BESTUURSLID STICHTING SPORTHALLEN WRZV

Vrolijker (deel 2)

■ Het is nog steeds mooi weer en ik heb bij de Postcodeloterij een beker van één liter Ben&Jerry's ijs gewonnen. Hoe vrolijk kan het worden? Die beker ijs is af te halen bij een supermarkt aan de andere kant van onze wijk. In een supermarkt waar ik nooit boodschappen doe. Dan weet ik het eigenlijk al... ik ga die beker never niet ophalen! Want eigenlijk hou ik niet zo van gratis dingen of van kortingsbonnen. Ja, ik hoor jullie denken... is dat wel een echte Nederlander? Ik weet het, ik kon in een ander land geboren zijn! Nederlanders zijn namelijk gek op gratis of korting, toch?

Eigenlijk voel ik me de laatste tijd een stuk vrolijker, en dat ondanks alle nare berichten zoals iemand die met bijl en zwaard buurtbewoners te lijf gaat en,

nadat ie iemand om het leven heeft gebracht, zelf door de politie wordt doodgeschoten. Of (net op de radio) iemand die bij een familieruzie twee mensen heeft neergestoken. Hoe vrolijk kan het worden? Er lijkt iets goed mis met onze maatschappij! Er lijken veel 'ongeleide projectielen' of 'tijdbommen' rond te lopen. Mensen die op welke manier dan ook een kort lontje hebben en bij het minste of geringste ontploffen! Misschien als we wat meer voor elkaar zouden zorgen, minder individualistisch zouden zijn. Eens naar elkaar zouden luisteren en wat meer zouden onthaasten en genieten. Ik hoor jullie denken: 'Ja, ja, dat hebben die Grieken ook jaren gedaan... en kijk eens wat er van komt?'. Helemaal waar, maar dat is niet precies wat ik bedoel. Als je diep in je hart kijkt, weet je precies wat ik bedoel!

En dus net als ik me een stuk vrolijker begin te voelen gebeuren dit soort dingen. Of dingen zoals het kabinet dat een bezuinigingsmaatregel aankondigt

voor de mensen die nu een persoonsgebonden budget voor zorg hebben. Chronisch of langdurig zieken zullen straks met hun gemeente te maken krijgen als het gaat om zorg. Gelijke behandeling is dan in één klap weg, want elke gemeente zal daar weer op haar eigen manier invulling aan geven. Of de bezuinigingen op de Sociale werkplaatsen. Zijn we in Nederland nu helemaal gek geworden? We worden geregeerd door een partij die alleen opkomt voor degenen die het al goed hebben en die een grote groep mensen afstraft voor het feit dat ze iets niet kunnen (werken in het reguliere bedrijfsleven) of niet hebben (gezondheid). En onder het mom dat bezuinigen moet, diegenen met de laagste inkomens ook nog met meer kosten opzadelt (energie, ziektekosten, huurverhoging enzovoort). En deze partij wordt gedoogd (lees: gesteund) door een partij die in het zadel is geholpen door vooral die laatste groep. En dat alleen omdat een heel sluw iemand met 'one-liners' op gevoelige onderwerpen, zoals de islam, veiligheid en Europa deze kiezers op zich laat kiezen. Ja, hoe vrolijk kan het worden? Oh ja, ik vergeet die andere partij nog. De partij die, wat mij betreft, per direct de 'C' uit hun naam kan halen. Daarmee is genoeg over die partij gezegd, want anders wordt het te vrolijk!

Okay, nu wordt het een stuk vrolijker. Waar ik echt vrolijk van werd was de voetbalcompetitie van het afgelopen seizoen. Zowel van de ere als eerste divisie (ik weet het, die competities heten eigenlijk anders, maar ik mag hier geen reclame maken, met uitzondering van het ijs van 'Ben&Jerry's'). Bij de eredivisie de spannende race tot en met de laatste competitiedag, waarbij Ajax en Twente de prijzen netjes hebben verdeeld. Twente de beker en Ajax het landskampioenschap. Ik ben niet zo fanatiek meer als vroeger, maar ben nog steeds een beetje voor Ajax, dus ook best een beetje blij!

Dan de eerste divisie, waar ons eigen FC Zwolle in de winterstop nog de gedoodverfde kampioen was, met een grote voorsprong op de nummer twee. Toen sloeg de verlamming toe en konden ze helaas niet voldoende punten vergaren om die voorsprong te behouden. En ook in de nacompetitie hebben ze het net niet gered. Jammer, maar ik ben toch wel trots omdat Zwolle weer op de voetbalkaart is gezet!

Ik zei dat het vrolijker zou worden, moet alweer stoppen en heb nog zoveel leuke onderwerpen. De uitslag van het songfestival bijvoorbeeld!

Wichert aan het Rot is betrokken burger en bewogen medemens die de wereld en de maatschappij op een geheel eigen manier bekijkt en beleeft.

COLUMN WICHERT AAN HET ROT De Herberg

■ Op een mooie zomerse dag kwamen wij een pittoresk dorpje in Vlaanderen binnen fietsen. Zo eens per half jaar gaan we met onze vriendenclub ergens naar toe. Toen een vriend riep: 'stop eens even, ik zie een mooi terrasje', was dat net als altijd als ik het woord terrasje hoor een goede reden om in de remmen te knijpen. Het terras lag op een mooie locatie aan de rand van een dorp, precies op een plek waar een mooie fietsroute langs komt, dus waren we niet de enigen die er even een pleisterplaats hadden gevonden. We zaten net, toen er een mooie jongedame aan kwam heupwiegen met een stokbrood onder de arm, je rook nog dat een het vers brood was. Ik zei: 'nou, die meid mag er wezen maar ze kan beter wat minder hoge hakken aan doen.' Volgens mijn altijd scherp ziende vrouw waren het echter niet de hoge hakken die haar zo onstabiel liet lopen maar had ze al een paar wijntjes of iets dergelijks op. Ze brabbelde wat en vroeg aan de mensen aan een tafeltje naast ons of ze wat van hun mocht drinken. De man keek zijn vrouw aan en die maakte heel erg duidelijk dat ze niet welkom was, ik zag zelfs een beetje aan de man dat hij het best jammer vond, zoiets gebeurt je immers niet elke

dag. Ze ging het elders proberen en kreeg ook daar hetzelfde antwoord. Ze raakte geïrriteerd en plofte op een stoel neer bij een leeg tafeltje. Blijkbaar was dat niet de eerste keer, want de eigenaar van De Herberg vroeg vriendelijk maar dringend of ze zijn klanten niet wilde lastig vallen en of ze weg wilde gaan. Ze werd giftig, pakte haar stokbrood en wilde vertrekken, maar door haar instabiliteit kwakte het stokbrood op de grond. Ze raapte woedend het brood op en toen ze merkte dat de mensen lachten, trok ze eensklaps haar mooie rode rokje naar boven en begon toen hard te lachen. Wat wij te zien kregen op die mooie zonnige middag in Vlaanderen was erg groot maar had niets met iets vrouwelijks te maken. De schrikreactie bij vooral ons mannen was groot. De Dame (heer) liep lachend verder. Daar zaten wij in onze strakke korte fietsbroekjes en dito schoenen te kijken naar een kerel die wij voor een mooi Vlaams meisje aanzagen. Elke keer als we nu met de vriendenclub een terrasje pakken, horen we nog steeds van onze dames: 'kijk daar eens, een leuk vrouwtje! Jammer dat ze geen stokbrood bij zich heeft!' Wat kan een fietstochtje toch aardig zijn.

■ (On)gehoord

'Straatnieuws' voor Eindhovense daklozen

Eindhoven heeft een nieuw blad, speciaal voor daklozen bedoeld. De eerste editie van 'Straatnieuws' is begin mei verschenen in een oplage van 1500 exemplaren. Het blaadje is een uitgave van de Klankbordgroep dak- en thuislozen (KDET). 'Straatnieuws' wordt verspreid onder alle instellingen in Eindhoven waar dak- en thuislozen komen. De bedoeling is dat het blad dit jaar nog twee keer gaat verschijnen en vanaf 2012 vier keer per jaar. Het wordt betaald uit de subsidie die de gemeente Eindhoven heeft uitgetrokken voor de klankbordgroep. 'Straatnieuws' is geschreven door ex-daklozen.

Bron: ed.nl

Magisch realisme maakt alles draaglijker voor kunstenaar André Ploemen

‘De oude, zieke koeien moeten maar in de sloot blijven’

Ooit was André Ploemen (50) voorbestemd om als stuurman eerste klas de zeven wereldzeeën te bevaren. Maar door allerlei ontwikkelingen geschiedde anders. Zijn moeder overleed, hij kreeg psychische problemen, raakte arbeidsongeschikt, kwam in de forensische psychiatrie terecht en zag het lange tijd niet meer zitten in dit leven. Nu is hij kunstenaar en woont hij begeleid bij de RIBW.

■ Creativiteit zit André in het bloed. ‘Met schilderen kan ik m’n emoties kwijt, maar ook door middel van muziek. Via de schilderijenverkoop wil ik een keyboard kopen waarmee ik kan optreden als entertainer’, vertelt hij. In zijn gezellige appartementje staat een groot doek half af op een ezel te wachten op vervolmaking. De achtergrond is klaar, nu moet de Golden Gate Bridge er nog op geschilderd worden. In een hoek van de kamer staat een groot aantal lege doeken. ‘Ik moet altijd een voorraadje hebben, want ik word zenuwachtig als de muren leeg zijn’, zegt André. Terwijl Spot de kat op de bank ligt te spinnen, toont hij een folder van Brainwaves, een landelijk initiatief van het farmaceutische bedrijf Lundbeck BV, waarbij werken van kunstenaars met een psychiatrische of neurologische aandoening tentoongesteld en eventueel verkocht worden. ‘Het is voor de derde keer dat een schilderij van mij door

Brainwaves tentoongesteld wordt.’ Er hangen al heren der in het land schilderijen van de kunstenaar. Buiten heeft hij op een schutting in oud-Hebreeuws de tien geboden geschilderd. ‘Die tien geboden zijn heel belangrijk. Die vormen voor mij de leidraad’, legt hij uit. Als het mooi weer is, schildert hij buiten. ‘Het is leuk om te zien hoe zelfs kinderen vol

‘Met schilderen kan ik m’n emoties kwijt, maar ook door middel van muziek.

belangstelling kijken wat ik maak. Dat is wat ik beoog: zo schilderen dat je er naar blijft kijken, hoe simpel het ook is. Ik doe het net zoals de Amerikaanse landschapsschilder Bob Ross het altijd op televisie deed. Ik heb ook wel workshops gegeven op de Bob Ross manier.’ De inspiratie haalt hij uit zichzelf. ‘Zo heb ik een tweeluik geschilderd met een engel in een bebost gebied met een beek en vuurkorfjes; je zou zeggen dat het zo uit Lord of the Rings komt, maar ik heb het zelf verzonnen.’ Magisch realisme noemt hij zijn stijl. ‘Ik wil het onbekende benaderen. Onlangs heb ik voor het thema Mensen en Engelen gekozen, want ik geloof wel in engelen. Ze hebben iets mysterieus’. Mensen hebben in deze tijd van ellende een vlucht nodig. Daarnaast symboliseren de engelen het goede in mensen, en dat moet je volgens mij stimuleren, daar moet je van uit gaan.’ Maar André schildert niet

alleen vanuit een boodschap. 'Ik doe het gewoon ook heel realistisch om wat bij te verdienen.' Als student van de Hogere Zeevaartschool voer hij dertig jaar geleden zes maanden op een groot cargoschip onder andere van Japan naar Los Angeles. Maar tijdens zijn studie ontdekte André dat hij concentratieproblemen had. 'Die bleken later te maken te hebben met een erfelijke psychische ziekte die ik liever niet categoriseren wil, want ik kom er zelf nog niet uit. Ze hadden het over schizofrenie, maar er komt nog meer bij kijken. Een psychiater zei dat ik drie ziektebeelden heb. Als ik geen medicijnen gebruik word ik hyperactief. Door mijn ziekte kan ik niet goed met geld omgaan en daarom heb ik mijn pasjes bij de RIBW ingeleverd. Al mijn financiën zijn daar nu in beheer.'

André probeert te omschrijven hoe hij leeft. 'Ik laat het lot over aan het fatalisme', legt hij uit. 'En sinds mijn 23ste kent mijn leven een rode draad van allerlei suïcidepogingen. Ik heb zelfs ooit bij de NVVE (Nederlandse Vereniging voor een vrijwillig levenseinde) een recept gekregen. Toen heb ik twee dagen bewusteloos op de grond gelegen, waarna ik wakker werd op de Intensive Care.' André gelooft in een leven na de dood. 'Ik wilde graag naar die andere wereld. In deze wereld draait alles om geld en ellende en pijn en oorlog en dakloosheid. Ik denk dat het leven van de mens een beproeving is. Maar je kunt er niet zomaar uitstappen, dat blijkt niet te mogen. Als je niet doodgaat, dan is er toch iets dat zegt: het is je

tijd nog niet. Je kunt er schijnbaar niet zelf over beslissen, helaas.'

Als André over het verleden praat, windt hij zich op. 'Mijn moeder overleed door een medische misser, ik mocht haar dossier niet inzien, zaken werden in de doofpot gestopt. Later mocht ik mijn eigen dossier niet inzien en er gebeurden allerlei zaken die me machteloos maakten en waardoor ik op een gegeven moment door het lint ging. En toen is de forensische psychiatrie in mijn leven gesloten. Maar daar wil ik het maar liever niet meer over hebben. Men adviseert me vaak om de oude, zieke koeien maar in de sloot te laten. En dat is moeilijk, maar misschien wel het beste.

Ik heb eigenlijk tot nu toe niet zoveel plezier van het leven gehad, ik heb veertig jaar woestijn meegeemaakt. Dat is triest, maar misschien heeft het me wel opgeleverd dat ik daarom zo kan schilderen. Ik ben er wel heel wat wijzer van geworden.' Hij lacht. 'Wijsheid en dwaasheid liggen vaak dicht bij elkaar. Het is wijs om veel te weten, maar het is dwaas om te vaak de mond open te doen. Dat vergeet ik nog wel eens.'

'Wijsheid en dwaasheid
liggen vaak dicht bij elkaar.'

VRIENDEN VAN DE HERBERG

*Daklozenopvang De Herberg in Zwolle is een bijzondere daklozenopvang.
Rode draad: niemand op straat.*

Stichting Vrienden van de Herberg stelt zich ten doel om die rode draad voor nu en voor de toekomst te waarborgen. Door fondsen en donateurs te zoeken en te werven, door geld in te zamelen en door de uitgave van de Herbergkrant. De inkomende gelden worden goed besteed. Aan mensen die geen geld hebben om kleding te kopen of naar de tandarts te gaan. Aan een kerstdiner voor de minima, of aan een bijdrage voor de Voedselbank. Of aan mensen die hun onderdak in de Herberg even niet kunnen betalen. Lezers van de Herbergkrant en donateurs worden geregeld op de hoogte gehouden van de inkomsten en uitgaven van de Stichting Vrienden van de Herberg

***Wilt u ook bijdragen? Maak uw donatie over op bankrekeningnummer
1100.31.539 ten name van Stichting Vrienden van de Herberg te Zwolle.***

Hartelijk dank!

Stichting Vrienden van de Herberg is bezig met het verwerven van de ANBI-status (Algemeen Nut Beogende Instelling). Dit betekent dat de gift geheel of gedeeltelijk kan worden afgetrokken van de belasting. Zie ook www.anbi.nl

Stichting Vrienden van de Herberg
www.vriendenvandeherberg.nl
e-mail: info@vriendenvandeherberg.nl
tel. 038-4653244

De Herberg
Nijverheidsstraat 1a
8031 DZ Zwolle
www.herbergzwolle.nl

Kijk voor meer informatie, een presentatie van het gebouw en een rondleiding door een bewoner van De Herberg op www.vriendenvandeherberg.nl

Iedereen is welkom in De Herberg

Doe recht aan weerlozen en wezen, kom op voor verdrukten en zwakken. Ps. 82:3

VRIENDEN VAN DE HERBERG